

Національний університет
«Чернігівський колегіум» імені П.Г. Шевченка

Дивовижний світ казок

Чернігів, 2021

Науковий керівник: Смолянко Ю.М. – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри дошкільної та початкової освіти Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка

Дошкільний вік – сенситивний період дитинства, якому властива емоційність, розвиток наочно-образного мислення, а також творче самовираження. Авторська збірка «Дивовижний світ казок» подарує дітям дошкільного віку можливість побувати у таємничому, фантастичному і чудовому світі, який було нами створено спеціально для маленьких та допитливих читачів. Кожна казка із цієї збірки зачарує малюка і огорне почуттям дива, якого так не вистачає у реальному житті. У наших казках відображаються ситуації із реального життя, які можуть статися з дитиною та формуються певні цінності і моральні якості, що стануть у майбутньому у нагоді.

Запропонована збілочка авторських казок стане у нагоді вихователям закладів дошкільної освіти, студентам закладів вищої освіти, батькам, дітям середнього та старшого дошкільного віку.

Завдяки казці дитина пізнає світ не лише розумом, а й серцем

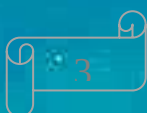
В.О. Сухомлинський

ПЕРЕДМОВА

Казка – це диво. Справжнє диво, яке може створити кожен. Казка навіює багато думок, наштовхує на роздуми. Вона не лише навчає, але й «малює» щиру і таку безпосередню посмішку на обличчі кожного маленького читача. Саме казка стає для дитини супровідником у великому світі, у якому багато, що не зрозуміло. Герої наших казок дадуть дітям уявлення про: добро і зло; мудрість та дурість; чесність та щирість.

Казковий світ створений нами адаптовано для дітей старшого дошкільного віку. Наші казки породжують любов до прекрасного. Найголовніше, що вони вчать вірити в дива та мріяти. Кожна казка – чудова тема для обговорення з дошкільнятами. Без буйства фантазії розум людини спить. Ми підготували збірку коротких казок із повчальним змістом, які найкраще підходять для дітей.

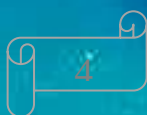
Виходячи з цього, пропонуємо маленькими, але впевненими кроками вирушити разом із нашими казковими героями у дивовижний та таємничий світ казки. Повільно, удумливо, творчо.

Гномик Снулик або подорож до Сновляндії

*Смеркалось. На вулиці повівав теплий вітерець.
Сонечко вже давно зайшло за небокрай, а маленький
Дениско усе ніяк не хотів засинати. Малюк з
нетерпінням чекав на зустріч зі своїм казковим
другом – гномиком на ім'я Снулик! Кожної ночі з під
ліжка Дениса, мов за помахом чарівної палички
з'являвся маленький, але дуже кмітливий гномик з
нічничком у руках, який був наповнений зірочками,
котрі яскраво сяяли та освічували дорогу. Снулик
завжди оберігав сон маленького Дениски! Інколи
навіть подорожував з малюком до Сновляндії, з якої
він був родом.*

Щовечора хлопчина залишав на підвіконні смаколики для свого маленького товариша. Сьогодні Снулик запізнавався. Дениско вже почав хвилюватися. Цієї ночі ніхто не прийшов. В очікуванні минуло декілька днів. Коли Снулик все ж прийшов, то розповів Денискові, що у Сновляндії трапилась біда. Чаклун Мрекс наклав чари на країну та її мешканців. Снулику насилу вдалося втекти. Чарівник сказав, що він зняти зможе чари лише тоді, коли ми принесемо йому наливне яблуко, яке знаходиться у країні Вічної мерзлоти, а шлях до неї дуже тернистий та небезпечний. Денис вирішив, що має допомогти другові віднайти яблуко. Вони вирушили назустріч пригодам. Двоє друзів йшли доволі довго, а їх шлях пролягав через річки та болота. Та ось вже на горизонті виднілися дерева, які були вкриті товстим слоєм снігу. Це означало лише одне - вони майже прийшли.

 Пройшовши ще трохи перед ними з'явився грізний стражник і запитав:

«Що Ви тут забули, Чужоземці? Спочатку Денис зі Снуликом дуже розгубилися. Та згодом відповіли: «Ми прибули зі Сновляндії, щоб віднайти наливне яблуко. Бо на нашу країну Мрекс навів морок і тепер ніхто з її жителів не може навіювати чарівні сни маленьким діткам. Де ми можемо знайти яблуко, яке допоможе зняти закляття?»

- Я дам вам наливне яблуко, якщо Ви відгадаєте мою загадку. Добре?

- Так, ми згодні. Давайте свою загадку.

- Ввечері йому дають завдання на ранок. Він завжди його виконує, але його все одно сварять. Хто він? Але мені здається, – відповів стражник, – що Ви ніколи не віжгадаєте.

Хлопці задумалися. Дениско посміхнувся і сказав:

«Мені здається, що я знаю відповідь! Будильник! Його тато завжди вранці сварить, коли той вранці дзвенить. Стражник здивовано промовив:

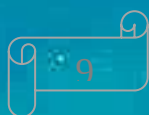

«Виявляється, що Ви не лише відважні, але й неабиякі розумні. Прймайте яблуко і пам'ятайте, що таку дружбу як у Вас двох потрібно берегти.

Гномик з Денисом йому подякували і весело почимчикували додому. Перешкоди, які їм доводилося долати на шляху додому, уже не здавалися небезпечними та складними, бо додавала сил думка про можливість порятунку цілої країни та повернення снів дітям.

Переступивши за поріг брами у країну Снів та віддавши яблуко. Чари розсіялися і засвітило тепле сонечко, «пробудивши» усіх жителів від довгого сну. Усі жителі вийшли на вулиці міста та почали танцювати.

Гномик відвів Дениску додому та вклав спатки. На ранок, коли хлопчик прокинувся, то побачив, що він лежить у своєму ліжку, а на віконці немає печива та стоїть порожня склянка молока.

Мудрик

Яринка росла вередливою дівчинкою. Вона постійно капризувала і не слухала маму. Але у неї був улюблений котик, якого вона дуже любила. А звали його – Мудрик, бо він дуже любив спати на книжках. Дівчинка знову посперечалась з матусею і лежачи в ліжку думала: «От як би було добре, щоб ніхто не забороняв дивитися мультики. Можна було б не ходити в у дитячий садок і не їсти цю бридку манну кашу». З цими думками Яринка поринула у сон, а Мудрик продовжив її оберігати від нічних жахів.

Вранці, коли вона прокинулася, то дуже здивувалась. Матуся не прийшла її будити, а на столі не стояв сніданок. Походивши маленька дівчинка нікого не знайшла. У квартирі було так тихо і порожньо.

- Цікаво, а куди це всі поділися? Де моя мама? Хто мене в садочок відведе і косички заплете? – промовила

Яринка і додала: «Мудрику, ти де? Сподіваюсь, що хоч ти не зник.»

Кіт вальяжно вийшов зі свого «сховища» - книжкової шафи і попрямував до своєї господині, супроводжуючи свій шлях муркотінням.

- Ооо, Котику, хоч ти мене не покинув. Як же я рада тебе бачити! Вже давно пора йти в садочок, а мамі досі немає і де її шукати я гадки не маю. Куди вона зникла, Мудрику? Ти її не бачив? - запитала вона і потім згадала: Ти ж кіт. І не можеш відповісти, на жаль. Пухнастий уважно слухав, а потім сказав:

- Сонечко, те, що я кіт ще нічого не означає. Я все чую і розумію. Я ж не просто сплю на книжках, а ще й читаю їх поки всі сплять. Мені відомо, що сталося з твоєю матусею.

Дівчина аж зойкнула від подиву і не могла вимовити ані пари з вуст. Минуло декілька хвилин і вона наважилася запитати.

- Мудрику, ти вмієш розмовляти, але як? Ти ж кіт, а нам у садочку казали, що тварини не вміють говорити людською мовою. Розповідай швидше, де мама?!

- Лише чарівні коти вміють розуміти і говорити з людьми. Я саме такий. А мама твоя потрапила у задзеркалля. Пам'ятаєш, що вчора ти просила, коли засинала? Твоє прохання було виконано Королем Авдеєм. Він виконує злі бажання тих дітей, які погано себе поводять і постійно вередують. Тепер бачиш до чого призвела твоя поведінка?

Уважно слухала Яринка Мудрика. Сіла та гірко заплакала.

- Я більше ніколи маму не зможу побачити, адже я погано себе поводи́ла, – ще дужче заридала дівчинка.

Шкода стало дівчинку котиськіві . Взяв її своєю м'якенькою лапкою за руку і тихенько сказав:

- Моя хороша, не плач, ми все виправимо! Я знаю, що потрібно зробити. Книжок я багато прочитав, а в одній із них написано, що щоб все повернути на свої місця варто пообіцяти, що ти будеш себе гарно поводити. Також у тебе в кімнаті є старовинний годинник, стрілки якого треба перевести на 12 годин назад і тоді чари задзеркаддя буде зруйновано і мама знову повернеться. Але ти дійсно маєш себе почати гарно поводити і припинити вередувати.

- Добре, я обіцяю, що добре себе поводитиму. Давай скоріше все повертати. Я вже сумую за матусею. Мудрик допоміг обережно перевести годинник на 12 годин назад і чари розвіялися.

Мама відкрила двері квартири, а назустріч їй вибігла усміхнена Яринка, а поряд з нею був вірний друг – Мудрик. Дівчинка обіймала та цілувала маму, обіцяючи, що більше так не буде себе поводити.

Яринка тихенько нахилилася до Мудрика і на вушко

★ йому сказала: Яка я тобі вдячна, котику! Ти у мене такий розумний і хороший!» Мудрик лише промуркотів у відповідь.

Яринка зрозуміла свою помилку та виправила. І тепер завжди лише гарно себе поводить.

Лісовичок-Добрячок

У одному далекому поселенні жили собі мама з двома дітьми. Сином, якого нарекли Федьком і донькою, яку назвали Мариною. Одного дня вирішили вони піти до лісу за грибами та ягодами. Ходили дуже довго та й заблукали. Тільки-но присіли біля старовинного дуба... Аж тут звідки не візьмись з'явився старенький дідусь. Він був дуже маленького зросту та ще й носив смішного капелюха. Лісовик здивовано промовив:

- Так, непорядок! Що це тут відбувається у моєму Лісовому царстві? Ви хто взагалі такі? Діти лише ошелешено дивилися на стариганя, кліпаючи оченятами. Нарешті Федько наважився і сказав:

- Ми прийшли з добром. Мене звати Федір, а її, показуючи на сестру – Марина. Ми прийшли за ягодами і грибами і заблукали». Лісовик подумав і промовив з посмішкою:

- Ви мене не бійтесь! Багато Вас тут таких ходять,

тільки лякаєте моїх друзів – помічників: їжачків, зайченятко, білочок. Я бачу, що ви дуже добрі. Тому ми з моїми помічниками Вам допоможемо. Лісовисок легенько клацнув пальцями і з усіх усюд позбігалися сіренькі зайчата, руденькі більчата і маленькі їжачата. - Гей, друзі, швиденько зберіть для наших юних гостей найспіліші ягоди і найсмачніші грибочки, а ми поки з ними прогуляємося. Чекатимемо Вас на квітковій галявині – звернувся до помічників.» Звірята розбрелися лісом.

Маринка перелякано промовила: «Що нам робити?» Лісовик обернувшись сказав з посмішкою: Швиденько беріть мене за руки і підемо. Я вас познайомлю з таємничим лісом. Щоб Вам було зручніше я зараз децю зроблю.» Він дістав пилок з кишеньки, посипавши ним себе.

Дідусь в раз став одного зросту з дітьми. Коли вони йшли лісом, то діти постійно дивувалися. Лісовичок вітався з кожною рослинкою та тваринкою, а вони йому вклонялися. Так непомітно вони дійшли до

 квіткової галявини, де на них вже зачекалися помічники з купою смаколиків.

Посміхнувшись Лісовик сказав:

- Ох, які Ви швидкі! Так, дітиху, беріть свої корзинки з ягодами і грибами . Звідси до Вашої домівки рукою подати. І пообіцяйте, що більше ніколи не підете до лісу без дорослих. Це ж дуже небезпечно. Обіцяєте? – запитав Лісовичок – Добрячок».

- Так, обіцяємо! Дякуємо Вам за науку, Дідусю!

Діти пішли додому, де їх чекала схвильована мати і ще довго розповідали про дідуся Лісовичка-Добрячка, якого вони зустріли. Але більше до лісу самі не ходили, а Лісовик так і допомагав подорожнім знайти дорогу, якщо ті заблукали.

Друг пізнається в біді

*Сірко збирався до школи. Він швидко з'їв сніданок,
подякував мамі і поспішив до дверей.*

-Щастя тобі, Мій хлопчику, -побажала мама.

*Сьогодні перший день осені. Вовчик вже другокласник.
Він вже встиг засумувати за своїми шкільними
друзями. На вулиці повівав теплий вітерець, а природа
вже потихеньку почала вбиратися у яскраво-жовте
вбрання. Сіроманець крокував по лісовій стежинці і
весело щось наспівував.*

*Дорогою до школи Вовчик назбирав букет волошок, які
мовби увібрали у себе колір неба та запашний аромат
лісу. Аж раптом не побачив та перечепився лапкою за
камінець, який лежав на дорозі. Не зміг встояти і впав
долілиць прямисінько на букет, котрий так старанно і
дбайливо збирав.*

- Ой-ой! , -застогнав Вовчик.

-Мені дуже боляче!

*Він дуже засмутився. Слізки полилися рікою з його
оченят.*

Аж тут білочка скаче. Сірко до неї: «Білочко, допоможи мені! Будь ласка, а поклич мою маму. Або дай мені свою руку і допоможи підвестись. Лапка у мене болить. Як до школи дійти-не знаю».

— Ти такий великий і важкий, що навряд чи я зможу тобі допомогти», - відказала Білочка. А потім додала: Можливо, що хтось інший тобі допоможе? Я вже запізнююсь. Немає у мене часу на теревені.

Схопивши портфелика Руденька побігла стежкою.

Посмурнішав Вовчок і подумки промовив:

- «Напевно, що вже і лінійка почалась, я все тут сиджу.

Піреба ще когось дочекатися!»

Бачить, що біжить Єнотеня. Сірко вирішив, що втрачати нічого. Спробує попросити його про допомогу.

- Єнотику, я поранив лапку і не можу ступити на неї.

Дуже вже болить. Може б ти допоміг мені дістатися школи?, - з надією запитав Вовчик.

- Вибач, але я сьогодні не можу. Вже дуже запізнююсь, а запізнюватися негоже.

 Пі й зник за деревами.

- У всіх сьогодні свято. Всі ошатно вдягнені і з квітами, а я... Сиджу тут і не можу поворухнити лапкою. Ще й букет зіпсував. Що я скажу вчительці?», - питання продовжили сипатися одне за одним.

І так замислився Сірко, що і не почув, коли до нього хтось звернувся.

- Добрий ранок, Сірку! У тебе щось трапилось? Пі ж ніколи не запізнюєшся до школи! Що з лапкою?, - звернувся до нього ведмедик на ім'я Тимоша.

- Я так поспішав до школи, що перечепився через камінець і впав та поранив лапку. Лапку свою қалічив. Я вже довго тут сиджу. Ніхто не може мені допомогти. Усі поспішають на свято. « - поскаржився Вовчик Тимоші.

- Годі тут рюмсати! Подивись на мене! Я он який сильний і великий виріс, бо щодня їм кашу! Я тобі допоможу, - впевнено промовив Тимоша і незабаром продовжив: Залізай до мене на спину. Я тебе донесу до школи. Нам обом туди потрібно.

Головне — це нічого не бійся і міцно тримайся.

*Вже усі давно на уроках, а Сірка та Пимоша досі немає.
Звірята вже почали перейматися.*

*- Напевно, що варто повернутися і допомогти Вовчику, -
обізвалася Білочка.*

*- Так... Ми його залишили у біді. Він зараз там сам
один, - додало Єнотеня.*

*Вони почули шум і обернулися. Це були Пимоша і
Сірко. Звірятка всі похнюпилися, бо їм було соромно за
свою поведінку.*

*- - Вибач нас, Сірко! Ми зрозуміли, що погано з тобою
вчинили. Ми будемо тобі допомагати. А коли лапка
загоється, то і футбол грати», - усі разом сказали
звірята.*

*- Дякую, Пимошо, ти мене врятував!», звернувся до
ведмедика Сірко.*

*Вовчик пробачив своїх друзів . Тепер вони завжди
допомагають у біді один одному.*

У одному великому місті жив маленький хлопчик, якого батьки звали Остапом. Щовечора батьки читали хлопчині різні казки про дива, які трапляються на світі. Остапчик завжди відказував: «Ні, так не буває! Це все вигадки!»

Малюк дорослішав, а його віра в диво остаточно згасла. Одного разу хлопчик дуже сильно захворів. Жоден лікар не міг знайти причину його хвороби. Остап був дуже засмучений і майже не посміхався. Вранці до нього в гості прийшла подружка. Іринка весело промовила: Друже, я знаю як тобі допомогти! Ти маєш повірити усім серцем у диво!

Остап: «Що за дурниці ти кажеш? Див не буває. Це все казочки!», - промовив гнівно юнак.

Іринка: «Ти напевно забув, але сьогодні новорічна ніч. Я знаю, що диво обов'язково станеться! Сьогодні ніч буде дійсно дуже особливою для Остапа. Він провалився у сон і відчув, що він став настільки легким, як хмаринка.

Юнак потрапив до фантастичної країни Дивних Див.

У цій країні абсолютно усі щасливі. Маленького хлопчика зустрів сивий дідусь. Здавалось, що йому вже років сто. Дідусь з привітною посмішкою промовив: «Хлопчику мій, ти сюди потрапив не просто так. Я знаю, що ти не віриш у дива. Я впевнений, що після цієї подорожі щось зміниться у твоєму маленькому серці. Я хочу тобі дещо показати. Ти підеш зі мною?»

Замислившись Остап невпевнено сказав:

-Я згоден, але тільки швидко, бо я спати хочу.

Дідусь взяв міцно за руку дитятко і вони попрямували до Замку, у якому зберігалось щось дуже особливе!

Пройшовши через браму і декілька коридорів. Ці двоє потрапили до темної кімнати. Всюди було темно, а всередині кімнати, на п'єдесталі стояв мішечок з чарівними зірочками. Остап аж відкрив рота від здивування. А тим часом СИВОВЛАСИЙ ЧАРІВНИК сказав: «Кожен хто має мрію повинен дістати зірочку з мішечка. Притиснувши її до серця промовити мрію і вона здійсниться. Спробуй! Може в тебе і вийде! Ти тільки вір!»

Остап недовірливо дістав зірочку і промовив: «Хочу, щоб вранці я прокинувся і був здоровим!»

У цю ж хвилину все навколо Остапчика розсіялося. Він заснув, як янголятко. Вранці, коли він прокинувся, батьки його не впізнали. Перед ними знову був їх жвавий, усміхнений, а головне повністю здоровий син!

Остап тихо промовив: «Дива існують і я тепер вірю у них!»

Барвикові пригоди

В одному квітковому містечку жив прекрасний метелик на ім'я Барвик. Його так прозвали, бо мав він яскраво-сині крильця, які так і виблискували на сонці. Крихітні лусочки, що покривають крила, збирають і відображають блакитне світло, тому його крила переливаються на сонці і стають схожими на веселку. Він був неймовірної краси. Барвик любив прокидатися зранку та облітати галявинку, спілкуючись з кожною квіточкою. Метелик товаришував з усіма навколо та всім допомагав. Та ось з Барвицом трапилася біда. Коли він розмовляв з Ромашкою, то різко піднявся вітер і поніс нашого малюка далеко-далеко! Вітер ущух. І Барвик зрозумів, що потрапив у халепу, бо опинився у тенетах старого та грізного павука Бука, про якого казали, що той не любить гостей!

Ще й дощ розпочався і крильця його намокли і були пошкоджені. Летіти він не міг. Вже смеркалося. Барвик

розплакався від розпачу. Недалеко від метелика пролітав Світлячок. Почувши, що хтось плаче він вирішив, що потрібно дізнатися причину. Спустившись на землю Світлячок обережно доторкнувся до крильця метелика і запитав:

- Гей, малюче, ти тут звідки? Чому ти плачеш? Що сталося?

Метелик крізь сльози промовив:

- Світлячку, я заплутався у павутинні! Вітер відніс мене у далечінь. Вже ніч надворі. Схоже, що я зламав крильце. Я не можу літати.

- Це звичайно погано, що все так сталося, але ми щось вигадаємо. Я зараз обережненько тебе звільню з полону. Поки Бук не повернувся, нам треба швиденько вибиратися, бо буде горе, якщо він нас тут спіймає.», - наголосив Світляк.

Він дуже обережно розсунув сплетіння ниточок павутиння і вивільнив малого невільника. Барвик аж застрибав від радості!

Дякую тобі, друже! Ти мене врятував від страшної біди,-

тихо прошепотів Барвик,

- Я люблю допомагати і це моя робота, радий стати комусь і нагоді. Зараз тобі треба відпочити, тому ходімо до мене додому. Моя мама щось підкаже», - відказав новий друг Метелика. Небо вже було густо засіяне зірочками, а Місяць освічував дорогу подорожнім.

Переступивши поріг Світлячок одразу почав розповідати про свого нового знайомого матусі. Мати, похитавши головою спокійно сказала:

Сідайте пити гарячий чай, а я скоро повернусь!» Хлопці сиділи у затишній та теплій кімнаті. Аж тут матуся Світлячка повернулася з лікаркою Совою. Пта була дуже мудрою і розумною. Коли хворіли, то до неї зверталися абсолютно усі звірятка, комашки та рослинки.

- Зараз будемо тебе лікувати! Зранку вже не буде і сліду від твоїх пригод. Ти будеш здоровий і зможеш повернутися додому, - зі щирою посмішкою промовила Лікарка Сова. Пташка дала ліки Барвику і той міцно заснув.

Зранку, коли маленький подорожувальник прокинувся, то був повністю здоровий. Барвик був вельми вдячний своїм

★ рятівникам за їх сміливий вчинок, а також добре серце. З
того часу Світлячок та Барвик стали найкращими
друзями!

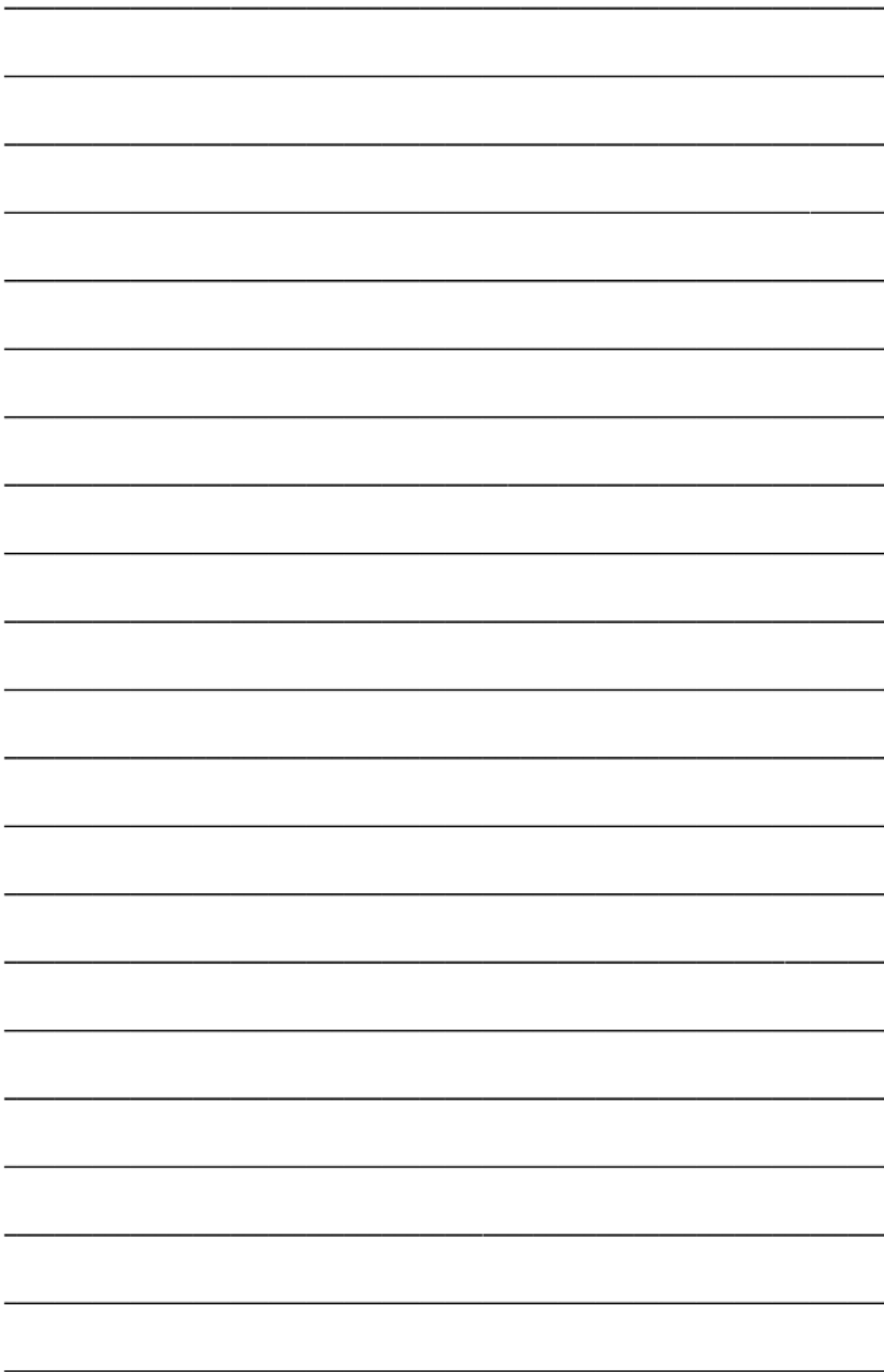

Зміст

<i>ПЕРЕДМОВА</i>	<i>3</i>
<i>«Гномик Снулик або подорож до Сновляндії»</i>	<i>4</i>
<i>«Мудрик»</i>	<i>10</i>
<i>«Лісовичок-Добрячок»</i>	<i>17</i>
<i>«Друг пізнається в біді»</i>	<i>21</i>
<i>«Сила дива»</i>	<i>26</i>
<i>«Барвикові пригоди»</i>	<i>30</i>

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Дивовижний світ казок

Над збіркою працювали:

Упорядник:

Автор казок: студентка 23 групи освітнього ступеня «бакалавр» спеціальності 012 «Дошкільна освіта» - Гончарова В.Б.

Літературний редактор:

Художнє оформлення: Пашковська Вікторія Юріївна, студентка 23 групи факультету дошкільної, початкової освіти і мистецтв освітнього ступеня «бакалавр» спеціальності 012 «Дошкільна освіта»

